

Om van te kotsen – Fleur Gris

Hoofdstuk 111

Hoi Fleur,

Heel lastig vind ik het om je dit bericht te sturen, het is beladen en intens. Ooit heb ik je een belofte gedaan om 'dit nieuws' niet via Facebook te delen, en nu is het zover. De belofte wil ik nakomen, omdat je me een dierbaar iemand bent, ondanks het gebrek aan contact. Zoals het er nu naar uitziet ga ik in december stoppen met mijn strijd en kom ik dus te overlijden.

Ik wilde je in ieder geval iets laten horen, omdat het nu voor mij een open eindje blijft/bleef. Ook wilde ik je al het geluk van de wereld toewensen. Ik vind je echt een geweldig leuk persoon en hoop dat je dit zelf ook mag gaan ervaren. Mocht je een kaart willen ontvangen, stuur je dan je adres? Ik hoop dat deze beladen boodschap beter is dan het via Facebook te lezen...

Liefs, Anke

Ik staar naar mijn stuur waarvan de ronde contouren samensmelten met de verstikkende lucht in mijn auto. Ik vind dat ik zonder twijfel Anke moet bellen. Ik laat haar telefoon overgaan, terwijl ik vluchtig in- en uitadem. "Hoi, met Anke." Dit mijn kans, denk ik bij mezelf. "Ik vind het eng om te bellen, want het voelt hypocriet, en ik weet niet zo goed wat ik moet zeggen. Ik was zwaar depressief en daarom reageerde ik niet meer op je telefoontjes. Ik kon je niet meer opvangen, omdat ik verdronk in mijn eigen depressie."

Mijn woorden komen er in een stortvloed uit. "Dat geeft niet," zegt Anke met een zachte stem. "Ik weet dat je het moeilijk hebt." Anke heeft nauwelijks nog energie om te praten. Ik schrik van haar vermoeide stem, maar haar reactie verbaast mij niet. Ik heb Anke namelijk leren kennen als een zorgzame, lieve vrouw die altijd de goedheid in mensen ziet.

Ik ontmoet Anke op de High Cure van de Ursula. Anke springt met haar fragiele uiterlijk meteen in het oog. Ze draagt altijd een loszittende spijkerbroek, maar er is geen sprake van benen. Anke heeft een sombere blik, die afgetekend wordt door de donkere kringen onder haar ogen.

Als we met de groep een tussendoortje eten, zie ik dat Anke de aardbeienjam van haar beschuit plukt alsof het onkruid is. Ze staart met een boze blik naar haar bord. De jam is Ankes grootste vijand en enige aandachtspunt. Ik slaag ik er niet in om oogcontact met haar te maken.

Als het eetmoment voorbij is, raak ik toch met Anke aan de praat. We ontdekken dat er overeenkomsten zijn in onze levensloop en dit creëert een band tussen ons. Anke en ik zijn in hetzelfde jaar geboren en allebei in Zoetermeer opgegroeid. Bovendien gingen we naar dezelfde middelbare school, waar Anke door een hel is gegaan. Anke wordt hier regelmatig gepest en medeleerlingen vertellen haar dat het beter is als ze zelfmoord pleegt.

De pestkoppen krijgen jaren later hun zin. Anke, die de nare gevolgen van zelfmoord heeft meegemaakt, wil op een humane manier haar leven beëindigen. Hierdoor geeft zij vrienden en familie de mogelijkheid om afscheid van haar te kunnen nemen. Ik heb meerdere keren telefonisch contact met Anke voordat haar traject bij de levenseindekliniek op 31-jarige leeftijd wordt afgerond.

Anke vertelt over de voorbereidingen op haar crematie en doet dit, zoals altijd, met een flinke dosis humor. Anke ontdekt een goedkope begrafeniskist bij de Ikea, maar ze vindt het een nadeel dat ze de kist zelf in elkaar moet timmeren. “Ah joh, laat je niet kisten” zeg ik sarcastisch. We moeten vreselijk lachen om mijn foute grap.

Ik bezoek Anke nog één keer bij haar thuis om persoonlijk afscheid te nemen. Wanneer ik Ankes uitgemergelde lijfje voorzichtig vasthoud, besef ik dat het egoïstisch is om te verlangen dat ze blijft leven.

Tijdens ons afscheid drukt Anke mij op het hart: “Fleur, het maakt niet uit welke kleur van de regenboog jij bent. Je bent oké zoals je bent. Ik zal een ster aan de hemel zijn en altijd met jou meekijken.” De warme woorden zorgen ervoor dat mijn hart stilletjes huilt. Ons gesprek eindigt met liefdevolle tranen: “Ik zal je nooit vergeten, Anke. Ik zal ook voor jou een extra sterretje opsteken met Oud en Nieuw.”